

500 Kč (místo 350 Kč z nájemného školními úřady upraveného) a použil zbývajících 1.000 Kč pro jiné udržovací náklady školní, takže by ve skutečnosti žalovaná obec měla na věcné náklady školní zaplatiti ještě jednou 1.000 Kč.

Čís. 6322.

Byla-li zamítnuta žaloba banky proti obci o zaplacení zápůjčky poskytnuté obci za účelem úpisu válečné půjčky, ježto usnesení obecního výboru o uzavření zápůjčky bylo neplatné, jest banka oprávněna domáhati se náhrady škody na tehdejších činovnících obce, kteří bance (její postupitelce) podpisem dluhopisu dali prohlášení, že se obec usnesla o zápůjčce platně. Banka má nárok i na náhradu útrat onoho prosouzeného sporu.

Z Šu 2 obč. zák. nelze dovoditi, že by právní omyl byl vůbec neomluvitelným.

(Rozh. ze dne 30. září 1926, R I 510/26.)

V roce 1917 poskytla Ústřední banka německých spořitelen ve Vídni obci P. v Čechách zápůjčku za účelem úpisu válečné půjčky. Po státním převratu postoupila banka svou pohledávku za obcí P. Ústřední bance německých spořitelen v Praze, jež ji vymáhala na obci P. žalobou Ck I 11/24. Žaloba byla právoplatně zamítnuta, ježto usnesení obecního výboru, na základě něhož byla zápůjčka přijata, nebylo platným, poněvadž nebylo vyhověno předpisu Šu 42, třetí odstavec, obecního zřízení pro Čechy. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se Ústřední banka německých spořitelen v Praze náhrady škody na tehdejších činovnících obce P., kteří podepsali dluhopis, čímž prý osvědčili, že usnesení obecního výboru o zápůjčce bylo platným. Škodu spatřovala žalobkyně jednak v penízi, prosouzeném ve sporu Ck I 11/24, jednak v útratách onoho sporu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Ohledně náhrady útrat sporu Ck I 11/24 uvedl v důvodech: Žalobkyně trpí však zaviněným jednáním žalovaných též škodu v tom směru, že v důvěře ve správnost a platnost dlužního úpisu své právo ze smlouvy o zápůjčce proti obci P. soudně uplatňovala, podlehla a tedy vynaložila procesní útraty a musela je procesnímu odpůrci nahraditi. Námitka, že žalobkyně tuto škodu sama způsobila, poněvadž neměla žalovati na základě neplatné smlouvy o zápůjčce, odpadá, poněvadž neplatnost smlouvy o zápůjčce byla teprve sporem zjištěna a zjištěna býti mohla, ježto dlužní úpis odpovídal zevnějším požadavkům platné smluvní listiny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu žalovaných.

D ů v o d y:

Pokud mluví stěžovatelé o nedostatečnosti napadeného usnesení, mají na mysli jeho zmatečnost podle čis. 9 Šu 477 c. ř. s., spatřující ji

v tom, že se odvolací soud neobíral o b ě m a v žalobě uplatněnými důvody právními, o které se opírá žalobní žádání. Poukazují k tomu, že prvním důvodem právním bylo, že žalobkyně byla omylného názoru, že nabyta na základě vládního nařízení ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n. a vyhlášky ministerstva financí ze dne 4. září 1922, čís. 4001/161 II/1922 uskutečněného zákonitého postupu komunální zápůjčky 15.000 Kč od Wiener Zentralbank der deutschen Sparkassen, poskytnuté touto Ústřední bankou obci P. za účelem úpisu VI. rakouské válečné půjčky 50.000 K nom., že však z důvodu neplatnosti usnesení obecního výboru tato zápůjčka se neuskutečnila, a že žalovaní, podepsavše jako z á k o n i t í z á s t u p c o v é obce (tedy nikoli jako její zmocněnci, čímž již nyní pozbývají půdy stížnostní vývody o nepravém zastupování) dotyčný, zákonitě náležitosti vykazující dluhopis, dopustili se protiprávního jednání, ze kterého vzešla žalobkyni zažalovaná škoda, kdežto druhým právním důvodem žalobním že bylo, že Wiener Zentralbank povolila obci P. netoliko komunální zápůjčku 15.000 Kč, nýbrž kromě toho také další zápůjčku lombardní umístěnou zástavním právem na upsané válečné půjčce. To tedy musí býti objasněno v první řadě. Podle projednacího protokolu opatřila Wiener Zentralbank na základě upisovací přihlášky obce P. ze dne 7. června 1917, na základě dluhopisu a protokolu obecního úřadu o zasedání obecního výboru dne 7. července 1917 pro obec P. rakouskou půjčku válečnou 50.000 K nom., zaplatila za ni v kursu 93 úhrnem 46.500 K, které se staly dluhem obce P.; postoupila tuto celou svou pohledávku proti obci P. žalobkyni, nezaručivši se za její pravost a dobytelnost, naproti čemuž se žalobkyně zavázala, že propatí v Kč v tuzemsku obíhající komunální dluhopisy, a že žalobkyně zaplatila hotově část upisovací valuty neuhrazenou komunálními úpisy. To bylo nižšími soudy považováno za změnu žaloby, a tato byla pravoplatně — což zdůrazňují i stěžovatelé — připuštěna, tvoří tedy j e d i n ý základ rozhodování této rozepře. V odůvodnění plenárního usnesení tohoto Nejvyššího soudu ze dne 4. listopadu 1924, č. j. Pres. 865/24 (sbírky n. s. čís. 4321), vyslovivším právní větu, že »závazek obce, převzatý neb osvědčený dluhopisem, vykazujícím náležitosti §u 52 II. obecního zřízení moravského, je neplatný, nestalo-li se usnesení obecního zastupitelstva v něm připomenuté platně podle předpisů obecního zřízení« je sice uvedeno doslovně: »Bude zajisté řídký případ, že by čtyři osoby, totiž starosta obce, obecní starší a dva údové zastupitelstva stvrdili podpisy, že se stalo platné usnesení obce, kdyby ve skutečnosti tomu tak nebylo, neboť lze předpokládati, že o této skutečnosti zajisté mají anebo mohou mít vědomost, když ji potvrzují, a že úmyslem jich je potvrditi pravdu. Z toho je dále vyvoditi, že by ručili druhé straně svým jménem za škodu vzniklou tím, že potvrdivše, ať již vědomě, anebo ze zaviněné nevědomosti, proti skutečnému stavu něco, na čem založila druhá strana důvěru svou a na základě čehož vešla ve smlouvu s obcí, ji uvedli v omyl. To vyplývá z obecných předpisů obč. zák. o náhradě škody.« Ale tímto právním názorem, od něhož ustoupiti nemá dovolací soud příčiny, není zbaven rozhodující soud povinností, by zkoumal podrobně zvláštní okolnosti případu. Předpokladem nároku na náhradu

škody je, zda se žalovaní dopustili protiprávního jednání a zda z tohoto protiprávního jednání vzešla žalobkyni škoda. Pokud jde o první otázku, tvrdí stěžovatelé, že o uvedení v omyl vídeňského a žalujícího podniku s jejich strany nemůže býti řeči, poněvadž je po této stránce notorickým, že Wiener Zentralbank poskytla obci P. komunální a lombardní zápůjčku v důvěře v bonitu jí do zástavy odevzdaných rakouských válečných půjček a komunálních dluhopisů, a že jí bylo zcela lhostejno, zda jí byl odevzdán formálně bezvadný, či formálně vadný dluhopis, že Wiener Zentralbank neutrpěla škodu z té příčiny, že byla jimi udánlivě uvedena v omyl, nýbrž proto, poněvadž Rakousko prohrálo světovou válku. Že prý žalobkyně dokonce už nebyla uvedena v omyl tím, že jí banka Wiener Zentralbank odevzdala formálně bezvadný dluhopis, poněvadž vlastnostem dluhopisu nepřikládala nijaké váhy a poněvadž zažalovala zápůjčkové částky bez zřetele k tomu, jsou-li dluhopisy platné, či neplatné, že však také jí z tohoto tvrzeného uvedení v omyl nevzešla nijaká škoda. Dále tvrdí, že, i kdyby odevzdání formálně bezvadného dluhopisu bylo uvedením v omyl a mělo v zápětí škodu žalobkyně, nemůže býti řeči o z a v i n ě n ě m uvedení v omyl. V tomto směru poukazují stěžovatelé k okolnostem v žalobní odpovědi tvrzeným a k důkazům o nich tamže nabídnutým, že byli v omluvitelném omylu, že se jim dostalo jen nejprimitivnějšího vzdělání školního, takže nelze u nich předpokládati, že by nějaký úkon právní považovali mohli za neplatný, když jej přednosta politické správy prohlašoval za platný, že tedy předání formálně bezvadného dluhopisu stalo se bezelstně a bez úmyslu, uvést Wiener Zentralbank v omyl. Tvrdí tedy, že by mohlo běžeti nejvýše o omluvitelný omyl právní a vytýkají napadenému usnesení, že se těmto, pro rozhodnutí této rozepře rozhodujícím otázkám vyhnulo tvrzením, že je lhostejno, jaké vzdělání žalovaní mají nebo měli, poněvadž tím, že přijali volbu do obecního výboru, pokud se týče, obecní rady, dali na jevo, že se považují za schopny a mají vůli vynaložiti zvláštní stupeň péle a pozornosti, který je spojen s vykonáváním takového mandátu (§ 1299 obč. zák.). Tomuto tvrzení napadeného usnesení vytýkají stěžovatelé dvojí omyl právní, poněvadž podle §u 20 obec. řádu pro Čechy přijetí neb odmítnutí volby do obecního výboru není úkonem svobodné vůle, neboť volba musí býti přijata, a poněvadž členství v obecním zastupitelstvu nepředpokládá zvláštních vědomostí odborných, nýbrž je veřejnoprávním úřadem, podle zákona každému přístupným, podle okolností třeba i analfabetům. Dále vytýkají odvolacímu soudu, že naprosto nedbal toho, že zasedání obecního výboru konáno bylo za bezprostřední patronance a na popud okresního hejtmana, a že je to okolnost postačující sama o sobě k úplnému jejich ospravedlnění. Těmto vývodům stěžovatelů nemůže býti dáno za pravdu. Pokud tvrdí, že o uvedení v omyl vídeňského a žalujícího podniku s jejich strany nemůže býti řeči, a odůvodňuje to hořejším způsobem, jmenovitě tím, že Wiener Zentralbank neutrpěla škodu z té příčiny, že byla prý jimi uvedena v omyl, nýbrž proto, poněvadž Rakousko prohrálo světovou válku, přehlížejí, že k takovému obchodování, jak si je představují stěžovatelé, by Wiener Zentralbank nepotřebovala vůbec obce P., jejího smluvního zá-

vazku a bonity její finanční mohoucnosti, nýbrž by si, když věřila ještě v době vydání šesté rakouské půjčky válečné, že Rakousko vyhraje světovou válku, sama nakoupila za 50.000 K těchto papírů. Wiener Zentralbank však válečnou půjčkou obchodovala a poskytnutím úvěru obci P. uskutečňovala s touto obcí obchod a jako obchodnice musila počítati především s platební schopností obce. Poněvadž předpoklady a podmínky, za nichž může dojíti ku platné smlouvě o zápůjčce s obcí, jsou uvedeny v obecním zřízení, a Wiener Zentralbank mohla a směla jenom za splnění řečených předpokladů platně uzavřít obchod s obcí P., poněvadž stěžovatelé věděli, neb alespoň byli povinni věděti, že ku platnosti smlouvy o zápůjčce je zapotřebí platného usnesení obecního výboru, že se však nestalo takové platné usnesení, dlužno spatřovati v tom, že dali za obec P. prohlášení, že se tato obec usnesla platně na přijetí zápůjčky, což neodpovídalo skutečnosti, protiprávní jednání a porušení úředních povinností, jichž neznalostí se nikdo nemůže vymlouvati. Rovněž je zřejmo, že Wiener Zentralbank byla protiprávním jednáním stěžovatelů uvedena v omyl, a že jí tím byla způsobena škoda na jejím majetku. Stěžovatelé arcí tvrdí, že byli v omluvitelném omylu právním, jenž jim proto nemůže škoditi. Lze jim přisvědčiti do té míry, že se z ustanovení §u 2 obč. zák. nedá odvoditi, že by právní omyl vůbec byl neomluvitelným. O neomluvitelnosti nemůže však býti řeči v tomto případě, v němž je platnost závazku obce závisla na platném usnesení, učiněném příslušným orgánem obce za šetření určitých předpisů formálních. To je případ, v němž nesejde na shora uvedených okolnostech a vlastnostech. I když stěžovatelé, davše se zaleknouti okresním hejtmanem, mohli býti v právním omylu, že obecní výbor byl řádně svolán a že učinil platné usnesení, tento omyl jich neomlouvá, a není zapotřebí, by v tomto směru prováděny byly nějaké důkazy, jichž zbytečnost připouštějí sami. Pokud jde o druhou otázku, zda vzešla žalobkyni z protiprávního jednání žalovaných škoda, a zdali tato škoda je ve příčinné souvislosti s protiprávním jednáním stěžovatelů, míní stěžovatelé, že nezaplacením absolutně neplatné a tudíž nikdy se neuskutečnivší zápůjčky nemohla vzejíti vůbec nějaká škoda, poněvadž z neplatné smlouvy nemůže nikdy býti nabyto práv, která by se stala kladnou součástí nějakého jmění, a že proto ztráta takového po právu nejsoucího a pouze domnělého nároku není zmenšením jmění, že proto také nemůže býti považována za škodu v právním smyslu (§ 1293 obč. zák.). Dále míní, že k tomu přistupuje ještě nedostatek příčinné souvislosti. Že, když Wiener Zentralbank nevzešlo z absolutně neplatné zápůjčky vůbec nějaké právo, které by se mohlo státi součástí jejího jmění, nemohlo toto neexistující právo na základě zákonitého postupu, jehož předmětem mohla by býti samozřejmě jenom pravoplatná zápůjčka komunální, převedeno býti na žalobkyni v ten způsob, aby rozmnožilo její jmění. Že neplatnost žalobkyní proti obci P. uplatněného nároku žalobního nemůže býti považována za následek okolnosti, že Wiener Zentralbank byl odevzdán formálně podle §u 55 obecn. zřízení bezvadný dluhopis, nýbrž že je pouze a výhradně následkem neplatnosti o této zápůjčce učiněného usnesení obecního výboru, kterážto neplatnost řečeného usnesení nastala už

dlouho před odevzdáním formálně bezvadného dluhopisu, takže toto odevzdání nemohlo už ničeho měniti na neplatnosti řečeného zápůjčkového usnesení. Z toho dovozují, že mezi neplatností zápůjčky, na základě kteréžto neplatnosti prý vzešla domnělá škoda žalobkyně, na jedné a odevzdáním formálně bezvadného dluhopisu na druhé straně není vůbec souvislosti příčinné. Že, kdo bezelstně neb obmyslně tvrdí vůči třetímu, že neplatné jednání právní jest platné, nepřivodí tím neplatnost řečeného jednání právního, nýbrž je tato neplatnost účinkem nedostatku předpokladů platného jednání právního, není však účinkem uvedení někoho třetího v omyl. Že tedy ten, kdo označí někomu třetímu neplatné jednání právní za platné, nemůže na tomto základě nikdy býti poháněn, by plnil na základě neplatného jednání právního. Nesprávné posouzení právní spatřují stěžovatelé v právním závěru druhé stolice, že žalobkyně drží komunální dlužní úpisy jenom jako zástavu, a že nebylo prokázáno, že by realizováním těchto komunálních dlužních úpisů vyplýval peníz, kterým by byla kryta uplatňovaná škoda (§§ 447, 459, 461 obč. zák.), jakož i v právním závěru, že žalobkyně musí splniti závazky z komunálních dlužních úpisů, vydaných Wiener Zentralbank a jsoucích v Československé republice ve výši zápůjčky obci P. vyplacené. Stěžovatelé poukazují k tomu, že na komunálních dlužních úpisech vůbec nepozůstává právo zástavní, poněvadž toto předpokládá platnou pohledávku, ku jejímuž zajištění má sloužiti, že však v tomto případě smlouva o zápůjčku jest neplatna a tím je také pro zápůjčku zřízené právo zástavní neplatné. Dále poukazují k tomu, že, když komunální dlužní úpisy byly vydány na základě neplatné smlouvy o zápůjčku, pokud se týče, byly na tomto základě připočítány obci P., mohly by pouze ve prospěch této obce býti zúrokovány a proplaceny, k tomu však že nemůže dojíti, protože obec P. pozbyla nároku na vyplacení a zúrokování. Poukazujíce ku předpisu Šu 877 obč. zák., míní stěžovatelé, že, když obec P. nemá komunálních dluhopisů ve své držbě, nemůže jich ani vrátiti, ani nemůže žádati, aby byly zúrokovány a proplaceny v její prospěch. Ani těmito vývodům nemůže býti dáno za pravdu. Mínění stěžovatelů, že nezaplacením absolutně neplatné a tudíž nikdy se neuskutečnivší zápůjčky nemohla nikdy vzejíti vůbec škoda, poněvadž z neplatné smlouvy nemůže nikdy býti nabyto nějakých práv, která by se stala kladnou součástí nějakého jmění, a že proto ztráta takového po právu nestávajícího a pouze domnělého nároku není zmenšením jmění, že proto také nemůže býti považována za škodu v právním smyslu (§ 1293 obč. zák.), nelze schváliti. Žalobou domáhala se žalobkyně u krajského soudu v M. proti obci P. zaplacení 22.126 Kč 31 h, tedy splnění smlouvy o poskytnutí zápůjčky v komunálních dluhopisech, nikoli zrušení této smlouvy, proto nyní v této rozepři nemůže býti použito předpisu Šu 877 obč. zák. platného jenom v případě, že se někdo domáhá zrušení smlouvy pro nedostatek přivolení. Tato její žaloba byla ovšem zamítnuta z důvodu, že usnesení obecního výboru, na jichž základě byly vydány komunální dluhopisy, o které žalobkyně opírala svůj nárok, byla neplatná, a že bez platného usnesení obecního výboru nemohlo vzhledem ku předpisu Šu 867 obč. zák. dojíti ku platné zápůjčce. Zamítnutím této žaloby vze-

šla žalobkyni škoda, o níž obraz podává tvrzení žalobkyně, že Wiener Zentralbank opatřila na základě upisovací přihlášky obce P. ze dne 7. června 1917, na základě dluhopisu a protokolu obecního úřadu o zasedání obecního výboru dne 7. července 1917 pro obec P. rakouskou půjčku válečnou 50.000 K nom., zaplatila za ni v kursu 93 úhrnem 46.500 K, které se staly dluhem obce P.; postoupila tuto celou svou pohledávku proti obci P. žalobkyni, nezaručivši se za její pravost a dobytelnost, na-proti čemuž se žalobkyně zavázala, že proplatí v Kč v tuzemsku obíhající komunální dluhopisy, a že žalobkyně zaplatila hotově část upisovací valuty neuhrazenou komunálními úpisy. To se však nestalo předmětem jednání první stolice, proto byl napadeným usnesením právem zrušen rozsudek prvního soudu a právem byla sporná věc vrácena do první stolice k dalšímu jednání a novému rozhodnutí. Byla-li smlouva o zápůjčku, ve příčině které se ukázalo teprve v rozepru o její splnění, že je neplatná, ve skutečnosti realizována smluvními stranami, totiž, došlo-li ke skutečnému vydání dlužních úpisů komunálních Wiener Zentralbankou, je pochybeným právní názor stěžovatelů, že se tím neztenčilo jmění žalující strany, když řečené úpisy byly převedeny do tohoto státu jako zákonitě přípustné oběživo, a když tím bankovní konto žalobkyně bylo na protiučtu Wiener Zentralbank zatíženo příslušnou protihodnotou. Stěžovatelé přehlíží, že na straně žalobkyně šlo o obchod uzavřený v předpokladu, že v dluhopisu, zevně formálně bezvadném, o jehož pravosti a správnosti poškozená kontrahentka neměla příčiny pochybovati, uvedené usnesení obecního výboru jest správné a že potvrzení jeho správnosti stěžovateli odpovídá skutečnosti, přehlíží, že obchod tento byl zmařen sice jenom tím, že stěžovateli jako správné předstírané usnesení obecního výboru se nestalo ve platné formě, ale že by se byl neuskutečnil a nemohl uskutečnit tento obchod, kdyby nebylo řečeného provinilého, poněvadž porušením úředních povinností způsobeného potvrzení vydaného stěžovateli, jimž vzbuzen byl v poškozené spolukontrahentce omyl. Škoda žalobkyně spočívá tedy v tom, že, uvedena byvši stěžovateli v omyl, uzavřela domněle správnou a závaznou smlouvu s obcí P., že sama plní, ale když se domáhala smluvního vzájemného plnění, byla zamítnuta se svými nároky. Právě-li se v rozsudku prvního soudu, že žalovaní rozhodně neručí za splnění smlouvy o zápůjčku, nýbrž nejvýše za škodu, způsobenou uzavřením nicotné smlouvy o zápůjčku, vystihl tím první soud pravou podstatu věci, vycházev zřejmě ze zásady vyslovené v §u 1323 obč. zák. o způsobu náhrady škody, že totiž, by se nahradila způsobená škoda, musí býti vše uvedeno v předešlý stav. Poukaz stěžovatelů k tomu, že, když Wiener Zentralbank nevzešlo z absolutně neplatné zápůjčky vůbec právo, které by se mohlo státi součástí jejího jmění, nemohlo toto neexistující právo na základě zákonitého postupu, jehož předmětem mohla by býti samozřejmě jenom pravoplatná zápůjčka komunální, převedeno býti na žalobkyni v ten způsob, by rozmnožilo její jmění, vyvrácen byl správně odvolacím soudem v ten způsob, že postupem veškerých hypotekárních a komunálních pohledávek v obchodu tohoto státu, na jejich podkladu Wiener Zentralbank vydala zástavní list, jmenovitě postupem komunálních dluhopisů ze zápůjčky obci P., převzetím jich v držbu jako

zástava za tuto zápůjčku přešla na žalobkyni všechna práva vyplývající ze smluv o zápůjčku, tedy také právo na náhradu škody, o které jenom běží v této rozepři. Tvrdí-li stěžovatelé, že mezi neplatností zápůjčky, na základě kteréžto neplatnosti prý vzešla domnělá škoda žalobkyně na jedné a odevzdáním formálně bezvadného dluhopisu na druhé straně, není vůbec příčinné souvislosti, sluší jim odpovědět, že v této rozepři vůbec nesejde na t é t o příčinné souvislosti, nýbrž sejde na z j i š t ě n é souvislosti příčinné mezi žalobkyninou škodou a protiprávním jednáním jejich. Je ovšem správné, že, kdo označí někomu třetímu neplatné jednání právní za platné, nemůže na tomto základě nikdy býti poháněn, by plnil na základě neplatného jednání právního, ale ani to nemá v této rozepři, ve které nejsou stěžovatelé žalováni o takové plnění, nijakého významu právního, nýbrž rozhoduje, že stěžovatelé jsou právi ze škody jimi způsobené. Otázka platnosti či neplatnosti zástavního práva na komunálních úpisech má pro tuto rozepři, ve které jde o náhradu škody, význam jen potud, pokud žalující stranou bylo na nicotnou smlouvu zápůjčkovou skutečně plněno, totiž komunální úpisy byly vydány obcí a pro ni byly žalobkyni přijaty jako zástava. Pokud jde o procesní útraty, i v tomto směru byla sporná věc odvolacím soudem po právní stránce posouzena správně, a postačí, bude-li poukázáno k tomuto zákonitému odůvodnění. Okolnost, že žalobkyně uplatňovala v rozepři Ck I 11/24 také svůj další nárok z jiného stejně vadného dluhopisu, má význam pouze pro rozsah náhrady škody na stěžovatelích požadované. Okolnost, že žalobkyně neopověděla stěžovatelům řečenou rozepři, proto je nezávažná, poněvadž stěžovateli nebylo ani tvrzeno, tím méně dokázáno, že žalobkyně už tehda věděla o jejich protiprávním jednání a tím také o jejich právním zájmu na určitém výsledku této rozepře podle Šu 17 c. ř. s. Lze o žalobkyni jako o vážném, pod státním dozorem pracujícím ústavu předpokládati, že by, kdyby věděla o protiprávním jednání žalovaných, jmenovitě o neplatnosti usnesení obecního výboru, vůbec nepodala řečené žaloby. Naproti tomu lze o stěžovatelích předpokládati, že se dověděli v obci P. o rozepři Ck I 11/24, a tu bylo jejich věcí, aby bez opovězení rozepře učinili návrh podle Šu 18 c. ř. s. Výtku, že se žalobkyně měla a mohla přesvědčiti před podáním žaloby Ck I 11/24, zdali usnesení obecního výboru jest platné, jest neoprávněna a zejména od stěžovatelů nespravedlivá, uváží-li se, že v žalobčiny rukou byl formálně bezvadný dluhopis, o jehož správnosti žalobkyně nemohla pochybovati. Ostatně nemohla-li by se žalobkyně spolehnouti na formálně bezvadný správně stěžovateli podepsaný a obecní pečetí opatřený, jakož i okresním zastupitelstvem schválený dluhopis, tím méně by se mohla spolehnouti na své mimosoudní vyšetřování, zdali usnesení obecního výboru je platné, a musila by už jako ústav pod státním dozorem pracující a zákonitě hospodařící nastoupiti pořad práva.

Čís. 6323.

Dokud nebyl dluh, zajištěný na nemovitosti, vymazán z pozemkové knihy, zůstává pro hypoteku zachováno i postoupené jí pořadí, třebaž